

TAM TAM TAM

MĚSÍČNÍK ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ V EXÍLU
ROČNÍK VI. ČÍSLO 9
KVĚTEN 1979

B
R
O
U
Č
C
I

Mléko v rostlinách.

Před dvěma lety řádil v táboře Černý les duch Alchymisty Arachidona. Kromě různých neplech žádal od skautíků také přípravu jakéhosi tajemného nápoje, který se skládal z rostlin, obsahujících mléko. Každého jistě hned napadne pampeliška /či lépe smetánka/. Ale takových rostlin je mnohem víc. Tak třeba ta při určování světových stran neustále zdůrazňovaná locika kompasová /*Lactura serriola*/.

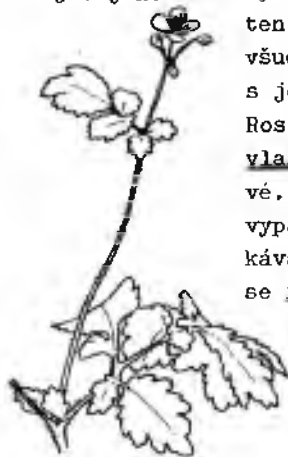
Nebo celá rodina pryšců /*Euphorbia*/. Rostejich v našich krajinách více než 20 a jejich mléko je jedovaté. Některé se dokonce používaly k přípravě jedu na chytání ryb. Možná, že máte doma „kaktus“, ze kterého při poranění vytéká mléko. Tak to není žádný kaktus, ale také pryšec - řada se jich přizpůsobila životu v suchých oblastech stejně jako kaktusy. Jinou známou rostlinou s mlékem je mák. Buď ten červený, vlčí /*Papaver rhoeas*/, rostoucí všude jako plevel, nebo mák setý /*P. somniferum*/ s jedlými semeny. Z jeho mléka se získává opium. Rostlinné mléko nemusí být jen bílé. Tak např. vlašovičník, obecně rozšířený, má mléko oranžové. Je to rostlina léčivá a mlékem se dají např. vypalovat bradavice. S oranžovým mlékem se setkáváme také u jedné dobré jedlé houby. Jmenuje se ryzec pravý. Ostatní ryzce mají mléko bílé a často palčivé chuti.

Také některé stromy vylučují při poranění mlékovitou tekutinu. Možná, že jste to pozorovali při trhání fíků někde u Středozemního moře. V tropech se pěstuje kaučukovník /*Hevea brasiliensis*/. Kůra tohoto stromu se nařezává a vytékající mléko se sbírá pro výrobu přírodního kaučuku. Ten se dá získat i z některých druhů asijských pampelišek /známý koksagyz/. Ve střední Americe se pěstuje jiný strom, jehož kůra se také nařezává a mléko sbírá. Botanici ho nazývají Manilkara zapota a slouží k výrobě žvýkací gummy.

Na celém světě je více než 12 000 druhů rostlin, které vylučují mléko.

Pryšec obecný (Euphorbia esula)

Vlašovičník vlčí (Chelidonium majus)

STROMY

Jeřáb jistě nepatří mezi stromy nápadné svým vzrůstem. Dorůstá výšky sotva 15-20 m. Proto je v lese jen málokdy pěstován. Zato se cení jako hodnotná okrasná dřevina - zejména pro dlouho do zimy na stromě vytrvávající jasně červené plody. Proto se v poslední době hodně vysazuje v parcích a alejích, zejména v horských oblastech, které jsou jeho přirozeným domovem jak v Evropě, tak i v jihovýchodní Asii a severní Africe. V evropských horách je jednou z mála dřevin, které rostou až nad hranicí lesa, v porostech kosodřeviny.

Pro průmyslové účely se jeho dřevo nezpracovává. Řezbáři je však někdy vyhledávají pro své práce. A tak asi největší užitek mají z jeřábu ptáci, kterým jsou v zimě jeřabiny opravdovou lahůdkou. Zejména naši zimní hosté ze severu - kvičaly, hýli, krutihlavové a další je vyhledávají v celých hejnech a postarají se o to, aby jeho krásně červené plody brzo zmizely v jejich žaludcích. Semena pak roznášejí po celém okolí a starají se tak o to, aby jeřáb nevymizel z okrajů lesů, pasek, mezi a křovinatých porostů v horské krajině.

Kromě planého jeřábu existují dvě odrůdy sladkoplochého jeřábu - jedna s červenými a jedna s téměř černými plody, které jsou jedlé. Plody mají výbornou chuť upravené jako kompot, jsou velmi bohaté na vitamin C. Vzpomeňte si na ně, až půjdete někdy na podzim v horách po cestě lemované starými jeřáby, svítícími v podzimním slunci do dálky chomáči rudých jeřabin. Zjistíte-li, že rostou někde volně ve vašem okolí, vypravte se na ně. Stojí opravdu zato. A máte-li dost velkou zahradu, vyplatí se sladkoploché jeřáb pěstovat jako ovocný strom. Dělá se to obvykle tak, že se větvička sladkoplochého jeřábu naroubuje brzo na jaře na planou podnož.

Erbovní pověsti

Vypráví vám sestry Hana a Klára J.

O USEKNUTÉ NOZE.

Skoro do dva roky jsme Vás seznamovali s pověstmi o tom, jak se dostala do našich starých štítů rozličná znamení: ptáci, zvířata, rostliny, různé předměty i lidé. Ještě jsme však nepsali o znaku s namalovanou lidskou nohou, oděnou do plátů brnění. Také o ní se vypráví pověst.

Bylo to v dávných dobách, kdy český kníže zase jednou vyjel se svým vojskem proti nepříteli, který se chystal vtrhnout do naší země. Nepřítel byla však přesila a Češi neznali také dobře terén v cizí zemi. Proto se rozhodl kníže, že sám okolní krajinu i postavení cizího vojska prozkoumá. Vybral si za průvodce spolehlivého zbrojnoše a oba po setmění vyrazili. Také nepřítel však poslal ještě předtím zvědy k českému ležení, a tak byl náš kníže a jeho zbrojnoš Pešík překvapeni cizí přesilou, a přesto, že se bránili jak mohli, byli přemoženi. Marně čekalo české vojsko na návrat svého knížete. Ten byl zatím i se svým průvodcem odvezen na nedaleký hrad a uvržen zde do vězení ve věži. Kobka byla malá, jen úzké okénko vedlo nad vysokou skálou nad propastí. Skála byla však porostlá křovím a možná, že by se dalo po něm i sešplhat. Ale co platno! Bez koně se daleko nedostaneš a hlavně: oba vězni byli k sobě připoutáni za nohy společnou těžkou železnou obručí. Pouto bylo tak těsné, že se nemohli ani příliš pohybovat, natož se vyvléci. A tak seděli a čekali, dostane-li se jim pomoci zvenčí. Ta skutečně přišla. Českým zvědům se podařilo vyslídit, na kterém hradě kníže je, a rozhodli se ho vysvobodit. Jedné noci zaslechli věžňové okénkem slabé zavolání, a když odpověděli, silné ruce vylomily nspilovanou mříž a cesta na svobodu byla volná. Co však nyní? Oba vězni se zároveň okénkem provléci nemohli a silný železný kruh, který je k sobě poutal, nebylo možno přeseknout a na přepilování nebyl čas. Stráže mohly každou chvíli chystený útěk překazit. Vtom přišel Pešík s hroznou nabídkou: „Useknete-li mi nohu nad poutem, náš kníže se už okénkem i s mou nohou provleče.“ Všichni ztrnuli a kníže sám nechtěl tak velkou oběť přijmout. Ale Pešík pravil: „Lépe, když já přijdu o nohu, než Česká země o svého knížete. Já už se, když Bůh dá, nějak bez nohy obejdu, zůstane-li však kníže v zajetí, vtrhne nepřítel do země, bude pálit a ničit, tisíce nevinných lidí zahynou a podrobí-li si nás nepřítel, staneme se otroky cizích vládců.“

Všichni věděli, že je to pravda a bylo třeba rychle jednat. Kníže se slzami v očích Pešíka objal: „Nikdy ti toho nezapomenu! Zachová-li tě Bůh při životě a vyvážneš-li odtud, přihlas se u mne.“ Nato nejsilnější z družiny zvedl těžký meč, pokřižoval se a jediným úderem usekl Pešíkovi nohu. Ten okamžitě omdlel. Rychle ho ještě ošetřili pálenkou a ránu mu obvázali, ale s sebou ho vzít nemohli. Byl by překážel při útěku a v tomto stavu by byl ani cestu nepřežil.

Kníže se pak šťastně dostal i se svým vojskem domů do České země, shromáždil posily a odrazil konečně nepřitele. A co se stalo s Pešíkem? Když přišla stráž do hradní kobky, nechtěla věřit svým očím! Pešíkova věrnost a obětavost na strážce i pána hradu tak zapůsobily, že ač byl Pešík jejich nepřítel, sami ho ošetřili a když se úplně zotavil, dokonce ho propustili na svobodu. Kníže unikl a jednonohý zbrojnoš jim nebezpečný nebyl...

A tak se jednoho dne přibelhal k pražskému hradu neznámý člověk a domáhal se vstupu. Stráž ho odháněla - co s jednonohým žebrákem, ale on trval na svém. Jdi si tedy! Však tě kníže vyžene sám. Jaké však bylo jejich překvapení, když kníže neznámého objal a prohlásil, že mu vděčí za svůj život. Hostil pak Pešíka u sebe na hradě, povýšil ho na rytíře, daroval mu kus země a do štítu mu na památku jeho statečného činu dal zbrojnu nohu. Pešík si pak postavil na svém území hrádek Komárov a jeho potomci - Pešíkové z Komárova nosili po staletí hrdě toto štítové znamení, které je zavazovalo, aby byli právě tak věrní, obětaví a stateční jako jejich dávný předek.

Skautské odznaky

Fédération Nationale
des Scouts du
Luxembourg
Založeno 1913

Vlaams verbond der
Katholieke Scouts

Fédération des Eclai-
reurs et Eclaireurs
Belgie
1909

OPĚT PŘÍRUSTEK V JEZEVOČÍ NOŘE

Když o svatém Jiří vylezou hadi a štíři, vyrazí zpravidla také skautská chasa do přírody. I Jezevci a Lišky trávili nyní většinu času venku. "Kdyby bylo hezké počasí, měli bychom toho využít a prohlédnout a vyzkoušet stany", navrhol Bobr. A tak první neděli v květnu strávili hoši v šáreckém údolí stavěním stanů. Prohlíželi je, opravovali, přišívali olivky, provázky, impregnovali a prováděli celkový soupis. Pořádali závody ve stavění stanů, radili se, kdo s kým bude sdílet stan na táboře a uvažovali, kolik ještě stanů bude zapotřebí ...

K večeru se vraceli do své "nory" pořádně unavení. V tmavé chodbě je ovanula podivná vůně. Když vstoupili do klubovny, čekalo na ně veliké překvapení! Místo obvyklého vlhkého chladu dýchlo na ně z temné místnosti příjemné teplo. V kamnech bylo zatopeno, na sporáku stál hrnec s bylinkovým čajem. Na stole byly připraveny šálky, talířky a příbory, uprostřed stála konvice, veliký talíř s bochníkem chleba a tři skleničky s medem. Vedle bochníku - sklenička od jogurtu a v ní - vadnoucí pampeliška. O tuhle "vázičku" se opíral dopis:

Jezevci, upekly jsme vám chleba a uvařily pampeliškový med. Na kamnech máte bylinkový čaj. Dobré chuťování! Světlušky.

Hochům vskutku chutnalo znamenitě. A o týden později přibylo do klubovny pět lampiónků.

Beruška Janinka Šluníčko Muška Brouček

A tak přibyl do klubovny dívčí skautský potěr - světlušky. Podobně jako včata mají svého rádce - Akelu - o tyhle malé holčičky se starala Sova. Sova je moudrá a předčítá svým světluškám příběhy svatojánských mušek, které vyličil tak krásně Jan Karafiát ve své proslulé knížce "Broučci." "Broučci" jsou tedy pro světlušky tím, čím pro včata je Kiplingova "Kniha džunglí".

Ale nejen to, Sova zná také příběh o neviditelných šotcích, kteří mají svou tradici mezi anglickými skautkami.

Šotci hrají takovouhle hru: Po očku sledují maminku a sotvaže maminka vytáhne paty z domu - na nákup, do prádelny a podobně, chopí se děvčátko nějaké práce: ustele, zamete, uklidí, prostře na stůl - prostě nějakým způsobem pomůže./ A nejen mamince, vždyť takoví šotkové mohou být užiteční ledaskomu./ A maminka přijde a nestačí se divit: Kdo tu uklidil? Kdo zametl? Kdo umyl nádobí? Ptá se. Holčička jenom krčí rameny a říká: šotek! A maminka jen kroutí hlavou, to se ví. Tenhle ten neviditelný skřítek se ovšem nesmí nechat přistihnout - a hra může pokračovat dlouhá léta.

Takové děvčátko je opravdu jako světluška, jako ten neviditelný brouček, který září svým světélkem do teplé májové noci. Pro to se těm broučkům říká také svatojánské mušky - jejich světélka svítí ve voňavé trávě kolem svátku svatého Jana - šestnáctého května. Vydejte se někdy na procházku májovým večerem - budete-li mít štěstí, uvidíte svítící broučky. Ve dne pak uvidíte v trávě plno sedmikrásek - chudobek: ty prý kvetou všude tam, kde je pochovaná svatojánská muška.

ZE ZÁLESÁCKÉ KUCHYNĚ

Sedmikráska je náramně zdravá bylinka - praví se, že svědčí játrům, promývá krev, léčí dýchací orgány a upravuje zažívání. Proč bychom ji tedy nezařadili do svého skautského jídelníčku?

Sedmikrásky se dají dobře upotřebit ve skautské kuchyni. Listy s poupaty, případně i celá bylinka, dobře opraná, okoření všechny polévky, zejména bramboračku. Na podzim však se upotřebí do polévek jen přízemní listy.

Ale můžete si uvařit polévku ze samých sedmikrásek: Připravte si světlou jíšku, zalijte vodou a přidejte masový vývar /buillon/. Celé, dobře omyté sedmikrásky nakrájejte na drobno a přidejte do polévky. Počítejte na osobu alespoň s jednou velkou lžicí nasekaných sedmikrásek. Nechte přejít několikrát varem. Nakonec přidejte pokrájenou pažitku a podle chuti dosolte.

2. Kryté vozy jedou za svým cílem
vytrvale cestou necestou
ve dne při slunečním žáru bílém
i když na nebi hvězdy jsou.
Ref.:

3. A když večer hvězdy na ně hledí
táborové ohně planou tmou
kol kolem nich pionýři sedí
a myslí na zem neznámou.
Ref.:

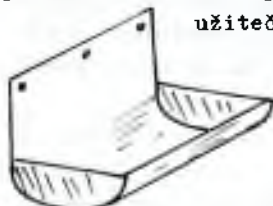
Hry na celý život.

Opět se kvapem blíží den, kdy pojedeme na tábor a nastal čas velikého chystání. Vždyť budeme žít tři týdny na louce, kde není pranic - ani žádný pohodlný byt a ani žádná maminka, která se postará o všechno, uvaří a vyperá. Až tedy budete shánět veškerou výzbroj dohromady, pamatujte na dobrý klíč na konzervy, nůžky na plech a pilník. Proč to všechno? Inu, pro kouzelníky. Jistě jste nezapomněli na ty kouzelníky, kteří si hrají po celý život. A to proto, že vidí a slyší roztodivné věci, které obyčejný člověk nevidí a neslyší.

Zpravidla hned první den na táboře - nebo druhý - vaříme nějaké jídlo z konzerv. Se stavbou tábora je plno práce a kdo by taky utíkal hned na nákup! Otvírejte plechovky opatrně! Odřízněte celé víčko, ostré hrany ohlaďte kladívkem nebo pilníkem a plechovku dobře umyjte. Svěříte-li tuto práci nějakému kouzelníkovi, uslyší takový šikula tenké hlásky, které volají: S.O.S.! Nezahazuj mne! Dej mi nový smysl!

S kouzelnými brýlemi na nose a s nůžkami na plech v ruce dá se pak vyrobit spousta pěkných a užitečných předmětů. Musíte však umět s plechovkami správně zacházet. Nikdy nepoužívejte při zpracování plechu nůž nebo sekerku - náradí se tím tupí a ničí, nadělali byste víc škody než užitku. Taky musíte pamatovat na to, že při stříhání nebo řezání ple-

chovky nožem na konzervy vzniká ostrá hrana, která vás může pořezat dřív, než se nadějete. Hleďte jí tedy co nejrychleji ohladit. Určete si nějaký karton nebo bednu, kde budete čisté plechovky od konzerv uskláňovat, dokud je nezpracujete. Hned na začátku tábora se vám bude hodit několik plechovek na hřebíky, příbory a drobné náradí. Nemusíme vám snad ani připomínat, že se plechovky také výborně hodí k výrobě poplašných zařízení nebo hudebních nástrojů/poplašných/.

Ale dovedné ruce kouzelníků vytvoří ve chvílce svícný, lampičky či lucerničky, misky na mýdlo či na sůl, naběráčky na vodu, lopatky na popel, na smetí, struhadla, držáky, vázičky, stojany.

Snad se zdá zhola zbytečné, připomínat starým táborníkům, že plechovky, pro které už nemáme žádné uplatnění, sklepáváme na plocho, aby zabraly co nejméně místa a zahrabáváme v odpadové jámě. Ale nezapomínejme, že na každý tábor přijede několik nováčků, kteří možná tuhle skautskou zásadu neznají a nevědí, že nechat volně povalovat v lese nebo kdekoliv v přírodě prázdný obal od konzervy a různé jiné stopy našeho hodování je velmi těžké provinění.

Aby se vám vaše výrobky z odpadového plechu dařily a aby dobře sloužily vám přeje

To si zaručeně vyzkoušejte:

Pečení bez nádob.

Poslouží vám nehluboká jáma, kterou je potřeba dobře vyložit plochými kameny. Připravte si nejprve maso, okořeňte podle libosti: solí, pepřem, jalovcem, paprikou či jiným kořením, případně přidejte i kousek slaniny. Okořeněné maso zabalte do čerstvých koprů nebo do trávy, případně do hliníkové folie, jenže to už není tak stylové, zálesácké. V jámě mezitím hoří oheň. Když jsou kameny pořádně rozpálené, odhrňte uhlíky a žhavý popel a na horké kameny uložte zabalené maso. Nyní pečínku rychle přikryjte uhlíky a žhavým popelem, případně ještě nějakým horkým kamenem. Přes to všechno dejte ještě vrstvu hlíny. A teď si jděte hrát a hrajte si nejméně hodinu nebo dvě. Potom maso vyhrabte: pečínka by měla být hotová! Dobrou chuť!

Znáte nějaký jiný zálesácký způsob pečení?

WAGGGS

-Dokončení
z minulého
čísla

Trojlistek

Nezávislost a samostatnost dívčí organizace dokumentuje její znak. Není to lilie, ale trojlistek. Jeho tři listy ukazují však určitou podobu znaku skautů. Je zlatý na tmavomodrém podkladě. Zlatá barva symbolizuje slunce, které ozařuje všechny děti Země. Stonek trojlistku vystupuje z ohnivých plamenů. Tento znak znázorňuje lidskou lásku, která hoří v srdcích všech skautek. Žilka ve středu trojlistku představuje špičku kompasu, která ukazuje správnou cestu všem skautkám, obě hvězdy ve zbývajících listcích trojlistku připomínají základy skautingu - skautský zákon a slib.

Sedmi až desetiletí skautici se jmenují vlčata /Wolf Cubs, Cub Scouts/. U děvčat se jmenují stejně staré skautky v naší organizaci světlušky. V angličtině se nazývají Brownies, t.j. šotci nebo skřítci. Od roku 1954 mají tyto svůj vlastní znak. Jsou to dva vztyčené prsty - ukazováček a prostředníček pravé ruky - ve zlaté barvě na tmavomodrém podkladě. Mnohé národní svazy mají ve znaku šotka, skřítka.

World Chief Guide

"Nejvyšší" skautkou WAGGGS, která má titul World Chief Guide, byla do předloňského roku, kdy zemřela, vdova po zakladateli skautingu a "World Chief Scout", Olave, lady Baden-Powell, narozená 22. února 1889. Tuto funkci vykonávala od roku 1916.

Předsedkyní "Světového komitétu" je v současné době Beryl Cozens-Hardy a ředitelkou "Světové kanceláře" je Lynt Joynt.

Stasa

Zahrajte si Kimovku v přírodě! Na ploše veliké přibližně 50 x 50 metrů - na lesní cestě, na louce nebo kdekoli v přírodě označte průzkem nebo kotoučkem papíru nejružnější předměty: rostliny, stromy a pod. Čas k pozorování stanovte asi na 5 minut. Obměna: hráči se pohybují v lese ve vymezeném prostoru, na zádech mají připevněné vícemístné číslo. V čase, odměřeném píšťalkou se snaží zapamatovat si čísla spoluhráčů. Pak každý sepíše, co si pamatoval.

A bylo jaro. Všechno, všechno kvetlo, a ty včely tolik bzučely, a ta tráva byla taková veliká, a ta rosa jako granáty, a ti ptáčci tolik zpívali, a ti cvrčci – ale ti se něco nacvrčeli! A Janinka už byla u Broučka, a kmotříček a kmotříčka a Beruška, a čekali, až jen slunko zapadne. Brouček byl takový silný a veliký. Seděl vedle Janinky, radost mu zářila z očí, ale neříkal pranic. Maminka se nemohla zdržet, samou radostí až plakala. A snídaně by tak honem nebyla uvařená, kdyby jí Beruška nebyla pomohla. Měli čokoládu – nevím, kde ji vzali – a k ní smažené věnečky. Pomodlili se, nasnídali se, a – že už slunko zapadlo. Brouček byl první venku. Povznesl se do výšky, letěl třikrát dokola – jakoby nic! – a u Janinky se zas spustil na zem. Všichni si stoupli kolem něho, a tatínek, že má něco na srdci.

„Milý Broučku! Já mám radost, maminka má radost, a my všichni máme radost, že už dnes poletíš. To je dobře, Pán Bůh to tak chce. Ale my nebudeme vždycky pohromadě, musíme se rozdělit, aby lidé všude viděli. A tu mám o tebe strach. Hodné broučky má Pán Bůh na starosti a nic se jim nestane. Ale jen jestli ty budeš hodný a budeš-li pořádně pěkně svítit, jak to Pán Bůh chce! Já bych měl velkou žalost a maminka také a kmotříček také, a my všichni, kdybys neměl pěkně poslouchat.“

A přitom tatínek div neplakal, a maminka opravdu plakala. Janince také stály slzy v očích, a i Broučka by byli rozplakali. Tu se ještě ozval kmotříček: „Milý Broučku, už máš přece rozum a slyšíš, že si všichni přejeme, abys pěkně poslouchal. Já ti řeknu jen to, že kdybys neměl poslouchat, ty sám bys nejhůř přitom pochodil. A teď už ve jménu Páně poletíme.“ A letěli, ale jen nízoučko a pomalinku, aby jim mohla maminka i kmotříčka a Janinka a Beruška stačit – až přiletěli tam za potok a přes vrch, odkud bylo vidět daleko, daleko, do širého světa. Tu kmotříček, že aby se už vrátily. A tak se vrátily a Brouček letěl pryč a pryč do širého světa. Ony ještě za nimi: „S Pánem Bohem!“ „Sprovázej Pán Bůh!“ „Šťastné navrácení!“ „Sám Pán Bůh tě nauč poslouchat!“ –, ale Brouček už byl daleko, daleko, a už to snad všechno ani neslyšel. A tak se vracely a povídaly si, jaké má Brouček krásné světlo. Kmotříčka myslela, že je krásně žluté jako zlato; mamince se zdálo víc do běla, hodně jasně; Beruška tvrdila, že je do růžova; Janinka pak měla za to, že je takové, jaké mívají broučci, když poprvé letí, a že jen aby Brouček poslouchal, že ona má strach, že poslouchat nebude.

Maminka však myslela, i že snad bude, a kmotříčka také, i že ano, a tak už Janinka neříkala nic. Byly již nedaleko, daly si s Pánem Bohem a letěly každá domů. Maminka tam měla stát hromadu nádobí, dala se hned do práce, ale nešlo jí to jaksi nijak od ruky. Myslela na Broučka a myslela na Janinku.

Úryvek z knížky "BROUČCI" od Jana Karafiáta

ČERNÝ OREL ODLÉTÁ . . .

Rád a tvrdě spím. Sotva zavřu oči, nevím o světě. I ve dne.

Proto jsem nepozoroval, že Černý orel sice vešel po obědě do stanu, ale sotva jsem usnul, vyklouzl tiše ven a zmizel v lese. Ani druzí kluci to nepozorovali, jenže.... Náš bumbrlfoek, Krupička, se dostal na řadu k vaření a při té příležitosti snědl všechny zbytky jídel - jablky počínaje a hořčicí konče. Dovedete si představit, jak místo spaní závodil se svým žaludkem k lesu, kde mu musel ulevit. Při volejbalu odpoledne se zeptal nevinně Černého orla:

"Kdepak jsi byl po obědě místo spánku?"

Černý orel pozoroval pečlivě múč v ruce. Chvilí bylo ticho. Pak řekl Gorila:

"Dovolil jsem Černému orlu odpolední vycházku. V zájmu zdraví."

"Nevěděl jsem, že jsi nemocný?" vyzvídal jsem po večeroce. Černý orel jen vycentil své náchemé bílé zuby a neodpověděl. Vzal do ruky svou africkou bibli a já se neodvážil ho rušit. Než dočetl, už jsem byl v říši snů.

Hlavně Zlaťák byl celý žhavý zjistit, kam jeho oblíbenec chodí. "Za děvčetem určitě ne, říkal, že bude asi knězem. Snad se tajně cvičí ve sportu? Ale na to máme dost normálního času..." Kluci pokyvovali hlavami.

"Možná, že našel zlatý poklad a chodí ho vykopávat," hádal Puntík.

"Nebo chodí na houby," podotknul Hříbeček. "Usuší je a pošle do Afriky."

"Snad běhá, aby shodil nějaké to kilo," zamyslel se Hubeňous.

Konečně jsme se usnesli, že nejlepší stopaři - Zlaťák a Hubeňous - ho budou bez vědomí Gorilova sledovat a podají nám pak referát.

Druhý den, po svačince, se naše výzvědná četa stáhla na "lavici hostů" a my ji zahrnuli otázkami: "Běhá? Sbírá houby? Našel poklad?"

Zlaťák vzdychnul: "Neměli jsme štěstí. Šli jsme za ním, ale v lese se najednou obrátil a křikl na nás: "Máte povolení velitele?"

Byli jsme úplně zkoprnělí a než jsme se vzpamatovali, byl Černý orel pryč.

"Afričani jsou dobří stopaři od přirozenosti," utěšoval jsem sklleslé detektivy. Ale vrtalo mi hlavou, kam chodí. Sledovat ho jsem se neodvážil - jsme přece kamarádi! Když jsem měl službu v kuchyni, dostal jsem povolení nasbírat lesní plody. Vím o místě, kde je mnoho malin a borůvek. Už jsem měl oba kbelíčky plné - a najednou vidím paní, která tlačí jednou rukou kočárek, za druhou vede dítě, další se jí drží za sukni a dva kluci dělali vzaду skopičinky. I probudil se ve mně skautský rytíř, schoval jsem kbelíčky do křoví, přiběhl k paní a nabídnul jí pomoc. Ani se moc nedivila. Přenechala mi ochotně kočárek, jedno dítě vzala do náručí, druhé za ruku a kluky hnala dopředu.

"Bydlíte o samotě?" zeptal jsem se.

"Ano. Do vesnice je daleko. Nebyť jednoho skauta, který mi denně hlídá děti, ani bych si neodpočinula."

Div jsem neodlel. "To je asi omyl, paní. Musíme po obědě spát. Jsem také skaut."

"Říkal, že mu to velitel dovolil. Takový sympatický černý chlapec...."

"Jmenuje se Černý orel!" vykřikl jeden z kloučků, "udělal mi luk a šíp a terč!"

"A mně vyřezal ze dřeva panenku. Krásáánou!" řekla holčička.

"Nakreslil mi černošskou vesnici a já si ji vymalovávám barvami," dodal druhý kluk.

"Ten to s dětmi umí," usnula se maminka, "hraje si s nimi přes hodinu, já se zatím v klidu vyspím a jsem opět svěží. - Ještě jednu zátočinu, a jsme u chalupy.

Děkuji, mladý pane /začervenal jsem se/, jsem za každou pomoc velmi vděčná. Mám své děti ráda, ale muž je celý týden na stavbě a je toho na mne moc. Brzo se vrátí babička od mé sestry a pak bude mít váš černý skaut klid. Nikdy bych nevěřila, že jsou černí hoši tak milí a obětaví."

Vzala mi kočárek z ruky a zmizela za vrátky i s dětmi.

Pomalu jsem se vracel a přemýšlel tak, že bych byl málem minul místo, kam jsem schoval kbelíčky s borůvkami a s malinami. Mám to Černému orlovi říci?

Rozhodl jsem se, že nic neřeknu. Nedávno totiž, když jsem se vytahoval, že jsem pomohl Krupičkovi po obědě umýt nádobí, mi řekl: "Kdybys byl mlčen, mohl jsi to mít schované u Pána Boha. Víš přece, že levá ruka nemá vědět, co dělá pravá! Teď tě kluci chválí - nebo ti také závidí nebo mají vztek, že se děláš lepší, než jsou oni - a to je malá odměna za takovou oběť, že?"

Tedy - ať má Černý orel zase nějaký ten duchovní frank v nebeské pokladničce.

CO NÁS SPOJUJE

Oddíl Jezevců a Lišek se chystal o svatodušních svátcích pod stany. Jak se blížily svátky, všichni se těšili: vlčata se nemohla dočkat spaní pod stany; světlušky chtěly běhat po louce, Lišky nejraději zpívaly a Jezevci rádi zápolili se sekerkou. Konečně nastaly svátky. Děti zamávaly rodičům, vagony se daly do pohybu ... Už je uvítaly sázavské hvozdy a lesem se rozléhaly hlasy: dojdí k Sově, najdi kolík, sepni celty, vypni stan, usekni větev, křikni na Kuldu, uхни, vymysli pokřik, nakresli střed, písni na píšťalu, namydli si ruce, kápní božskou a modli se ať to nespadne!

Tak si zase pěkně srovnáme ty i a y. Ty svátky se blížily a proto y. Všichni se těšili měkce, neboť se to týká i hochů. Pak přijdou ~~ta~~ vlčata a ty světlušky, holky, tedy proto chtěly. A podle stejných pravidel ty Lišky zpívaly a ti Jezevci zápolili. Ty svátky, ty děti, ty vagony, ty hvozdy a ty hlasy - všechno tvrdé a neživotné. To už všechno znáte, vždyť je to opakování. A teď tu máme novinku: rozkazovací způsob. Určitě jásáte, protože jste postřehli: ~~stále měkče is, to je přesí snadné!~~ Jupíííííí !!!!!

ČESKÉ A SLOVENSKÉ BANKOVKY 1918 - 1948 VII.

Druhá strana československé padesátikoruny. První stranu jsme otiskli v minulém čísle. Připomínáme, že je na ní portrét Milana Rastislava Štefánika.

2, strana

Věřte nebo nevěřte: čtrnáct skautíků z Curychu a okolí uvařilo šestnáct litrů pampeliškového medu na posledním víkendu. Dobré, že?

FRANKFURTŠTÍ MAJÍ LOVIŠTĚ na okraji města ve čtvrti Hausen při silnici Am hohen Weg. Věnoval jim je k užívání krajan Zbyněk Ludvík, za což mu patří naše "umííí"! Doufáme, že se jejich rejdiště bude brzy hemžit táborovými stavbami, totémy a mátohami a že tam vyroste brána, táborový kruh. Nebo snad i klubovna?

NÁCVIK NÁRODNÍCH TANCŮ III. oddílu Bern pro Kristal se koná každý čtvrtek v 1830 hod. ve farním centru Schlosshalde u konečné stanice trolejbusu 12. Nacvičuje odbornice na slovo vzatá - sestra Jiřina Novozámecká.

KROMĚ KRISTALU v Kanderstegu se koná náhradní jamboree také na bývalém tábořišti Nordjambu ve Švédsku. Chystá se tam Dan, Ana a Sedmihlásek.

PŘÍRUČKA "SKAUTSKÉ VÍLETY" je k dostání v naší redakci za FrS/DM/f 5,- + porto.

PRASKAUTI MEZI NÁMI by vám mohli vyprávět o vyřazeném parníku Skaut, který kotvil na Vltavě a sloužil jako klubovna. Podobnou zvláštnost mají i švýcarské skauti. Je to roverská loď Lord Baden Powell "Taggelibock", která kotví u Interlaken a je dokonce plavbyschopná. Plavba ale není nejlacinější: weekend a přenocování v kajutách stojí Fr.350,-. V přístavu zakotvená loď je pro nás přístupnější: Fr.5,- za přenocování. Loď je kompletně vybavena, ba i vytápěna a může být tedy i základnou pro lyžařské weekendy v blízkém okolí. Rezervace u kamaráda Wernera Müllera, Alpenstr.2, 3800 Interlaken Tel.036/22 30 88.

MÁMA DĚKUJE touto cestou všem účastníkům velikonoční Lesní školy u Sargansu za milé pozdravy a přeje jim mnoho úspěchů a radosti v dalším skautování.

Uzávěrka posledního čísla ročníku je v úterý, dne 5.června.

Redakční kruh Tam-tamu: Cookie, Pirátka a spol.

Předplatné činí pro čtenáře z CH Fr 14,-, z ostatní Evropy DM 17,-

Bankovní spojení:

ze zámoří \$ 10,-

Schweizerische Volksbank Murten, Konto 30/10771/33 - Tschechoslowackische Pfadfinder. Postscheckkonto banky 17-988 Fribourg /Schweiz/.

Čtenáři z Německa mohou použít též konta v BRD:

Rüsselsheimer Volksbank, Blz 500 930 00, 6090 Rüsselsheim,

Kto.Nr.200845.02 Tschechoslowackische Pfadfinder i.d.BRD.

A.Z. 3000 Bern 1

Postretouren an :

Postfach 295

CH-8021 Zürich 1

Verband der

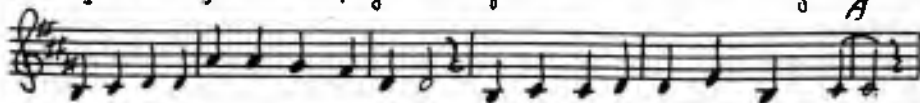
Tschechoslowakischen

Pfadfinder in der Schweiz.

Kryté vozy

Kry-té vozy si-rom ste-pí je-dou a-by náš-li ze-mi li-dem svým

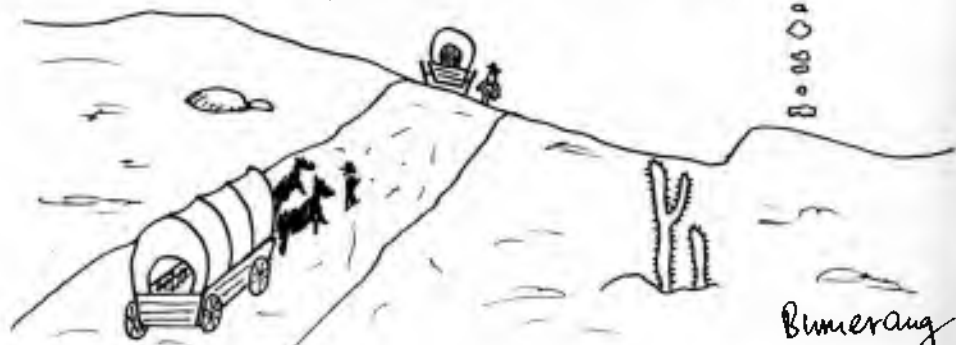
Pis-ně pi-á-ný-rů je tam ve-dou kde sto-vo pa-tří sta-řeč-ným.

Ho-la hou hou, ho-la hou hou stá-le ku-pře-du jed-nu spís-ní svou, jas-ným

dnem i noč-ní tnu, je-dou vpřed ces-tou nez-ná-mou.

Bumerang

Sloku 2. a 3. najdete na str. 7. dole